

Geloven: zwaar werk, maar het loont

1 Thessalonicenzen 1:1-10

Rev Dr Jos Strengholt

St Michael's Church, Heliopolis, 14 October 2011

De afgelopen week hier in Egypte was zwaar. Het bloedige Maspero-bloedbad van afgelopen zondag heeft opnieuw duidelijk gemaakt dat wij, als kerk in Egypte, een kwetsbare minderheid zijn. Vijfentwintig burgers, vooral christenen, kwamen om het leven. En tot overmaat van ramp hebben de autoriteiten het lef om de slachtoffers neer



te zetten als daders, als criminelen. Dat is beschamend. Maar eerlijk gezegd ook niet echt verrassend. Vanaf het allereerste begin had de kerk te maken met problemen en vervolging. Wij vormen één gemeenschap, één kerk, één lichaam van Jezus Christus. We kunnen ons niet losmaken van die eerste christenen, net zo min als we ons kunnen losmaken van wat er deze week met onze medechristenen, een paar kilometer verderop, is gebeurd.

In de komende weken gaan we samen luisteren naar eerste brief van Paulus aan de kleine christelijke gemeente in Thessalonica. Dit was trouwens de allereerste brief die we hebben van onze apostel Paulus, geschreven rond 50 na Christus vanuit de Griekse stad Korinthe. Ook deze christenen in Thessalonica leefden onder druk en hadden te maken met vervolging. Ze waren heel kwetsbaar en hun leven was allesbehalve gemakkelijk. Zij “ontvingen het woord onder veel verdrukking,” schrijft Paulus.

Opvallend is dat hij in zijn brief nauwelijks stilstaat bij de concrete problemen waarmee zij worstelden. In plaats daarvan richt hij de aandacht vooral op de vraag hoe deze christenen hun Heere God beter kunnen dienen in hun moeilijke situatie. In de komende weken willen we aandachtig luisteren naar het getuigenis van die kerk in Thessaloniki.

Eén gelovige gemeenschap

De kerk in de Macedonische havenstad Thessalonica – tegenwoordig Saloniki genoemd – is ontstaan door het zendingswerk van Paulus. Hij kwam daar ongeveer in het jaar 49 na Christus, dus ongeveer twintig jaar nadat onze Heer was gestorven en opgestaan. Thessaloniki was een grote stad met een overwegend Griekse bevolking, maar er woonden ook veel Romeinen, Joden en mensen van allerlei andere nationaliteiten. Een multiculturele samenleving.



In Handelingen 17 lezen we hoe de gemeente daar was ontstaan. Paulus verkondigde het evangelie drie sabbatten achter elkaar in de synagoge van de stad. Sommigen Joden kwamen tot geloof, maar vooral veel godvrezende Grieken en behoorlijk wat voornamen vrouwen aanvaardden het Evangelie.

Jaloerse Joden veroorzaakten een oproer, en die nieuwe christenen kregen meteen te maken met vervolging. Daarom verliet Paulus de stad snel, waarschijnlijk omdat hij beseftte dat zijn aanwezigheid de problemen voor die christenen enkel vergrootte. Timoteüs liet hij achter om zorg te dragen voor de piepjonge gemeente. Zelf reisde Paulus door naar Korinthe, waar Timoteüs zich een paar maanden later weer bij hem voegde.



Van Timoteüs hoorde Paulus hoe het met de gemeente in Thessaloniki ging, en daarom schreef Paulus meteen een brief aan die gemeente. De brief is dus gericht aan een zeer jonge kerk, die bestond pas een paar maanden, midden in een grote, heidense stad.

De gemeente ging gebukt onder veel moeite en tegenstand. Ik weet zeker dat velen zich zwak en weerloos voelden. Bijna iedereen leefde in onzekerheid en verwarring.

En toch: wat was hun geloof in Christus bemoedigend sterk! Wat een voorbeeld voor ons! Paulus schrijft dat Hij God dankt voor hen allen, en dan denkt hij "aan het werk van uw geloof, de inspanning van uw liefde en de volharding van uw hoop op onze Heere Jezus Christus."

Wat een prachtig getuigenis. Paulus spreekt over hun geloof dat zichtbaar werd in *werken*, over de liefde die ze aanzette tot *inspanningen*, en over hun *volharding* die gevoed werd door

hun hoop. Geloof, hoop en liefde uiteten zich in daadkracht, volle inzet, en volharding. Je christelijk geloof moet je wat kosten.

Paulus herkende waarachtig geloof in deze piepjonge gelovigen. En daarom trok hij zonder enige twijfel de conclusie dat zij door God waren uitverkoren. Luister maar naar 1 Thessalonicenzen 1:4. "Wij weten immers, geliefde broeders, van uw verkiezing door God." God had hen persoonlijk uit de duisternis getrokken om hen een plaats te geven in Zijn licht.

God had hen uitgekozen, net zoals Hij ook ons heeft uitgekozen. Dat is een troostende en bemoedigende gedachte!

Wat betreft die uitverkiezing, Paulus spreekt ze aan als één groep, als één gemeente, en zegt dat ze *samen* zijn uitverkoren. Hij dankt God voor hen allen. Ook dus voor degenen in de gemeente die af en toe twijfelen, en diegenen die nog niet helemaal volmaakt zijn. "Jullie geloven in God en in Zijn Zoon? Dan zijn jullie allemaal, samen uitverkoren."

Navolgers en voorbeeld

Geloven is iets dat je samen doet. We zien dat geloof in God niet los kan worden gemaakt van het volgen van zijn dienaar Paulus. Lees maar 1 Thessalonicenzen 1:6. "Ook bent u navolgers geworden van ons en van de Heere, toen u het Woord aannam."

In onze dienst aan God volgen we Jezus Christus én zijn apostelen. Je kan niet zeggen: "Ik ben christen, ik geloof in God en in Jezus, maar ik doe het wel op mijn eigen manier. Mozes en Paulus, daar heb ik niks mee; die heb ik niet nodig." Of: "ik geloof wel op mijn eigen manier, ik heb mijn bijbel, een kerke heb ik niet nodig." Zo'n houding past simpelweg niet bij een christen.

We zijn één gemeenschap, één kudde, één tempel van de Heere, en de apostelen vormen daarvan het fundament. We staan met elkaar in een gemeenschap die eeuwenoud en wereldwijd is, en we kunnen van elkaar leren en door elkaar bemoedigd worden.

Wie het evangelie aanneemt, omarmt met Jezus ook ook diens apostelen en alles wat zij ons hebben geleerd, en Gods historische en wereldwijde gemeenschap van christenen.



Die gemeenteleden in Thessalonica werden navolgers, 'nabootsers', van de Heere en van de apostelen – in geloof, vreugde, lijden, volharding en in de hoop op het eeuwige leven. Deze kersverse gemeente werd daardoor op haar beurt onmiddellijk een voorbeeld voor anderen.

Ze waren zo enthousiast over hun nieuwgevonden geloof dat er in de hele regio over werd gesproken. Ze bestonden maar een paar maanden, en toch waren ze meteen al een voorbeeld van geloof en evangelisatie voor andere christenen in de wijde omgeving.

Laten wij elkaar aansporen en uitdagen om een voorbeeld te zijn – persoonlijk én als gemeenschap, in geloof en in het spreken over ons geloof. Om over je geloof te spreken hoef je echt niet eerst theologie gestudeerd te hebben, dat bewijzen die gelovigen in Thessalonica wel.

Christus volgen, dát is het geheim. We moeten Hem zo dicht op de hielen zitten, zo nauw met Hem meegaan, dat het is of we met Hem leven zoals die eerste twaalf apostelen dat deden. En zo dicht op zijn huid zitten, dat andere mensen ons met Hem gaan vereenzelvigen. Dat is Christen-zijn.

Dan wordt onze Heer zichtbaar in ons gedrag, als in een spiegel. En als onze spiegel zuiver is, laat die spiegel het liefdevolle gezicht van onze Verlosser zien, zonder vervorming of karikatuur. En dan krijgen andere mensen de kans om Hem te bewonderen — en om Hem te gaan volgen.

Inhoud van het geloof

Wat hield dat geloof van die gemeente in Thessalonica eigenlijk in? Paulus beschrijft dit in 1 Thessalonicenzen 1:9–10. Ze hebben zich "van de afgoden tot God bekeerd, om de levende en waarachtige God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt, namelijk Jezus, Die ons verlost van de komende toorn."

Het begint met bekering. Dat is een afkeren van afgoden en van alles wat kwaad is, en tegelijk een toekeren naar God. Dat is een radicale ommekeer, een draai van 180 graden. Compromissen zijn hier niet mogelijk. Geen gouden kalveren. Geen zelfgemaakte beelden van God. God vraagt niets minder dan volledige toewijding — van ons hart, ons denken en ons handelen.

Wat is het doel van dit bekeringsproces? Dat wij God alleen aanbidden en Hem dienen, door Jezus Christus onze Heer, in de kracht van de Heilige Geest. Dat is een ingrijpend en radicaal proces. Dat begint met een forse ommekeer, en is dan een proces van een leven lang.

Het geloof van onze broeders en zusters in Thessaloniki was sterk. Hun liefde was zichtbaar en ze bleven standvastig. Maar ik weet zeker dat sommigen van hen ook in de verleiding kwamen om op te geven. Zij waren mensen als wij. De problemen waren enorm.

Waarom niet gewoon een rustig leven leiden, zonder problemen en zonder vervolging? Waarom door de week laten zien dat we in Jezus Christus geloven, in een samenleving waar dat zoveel ellende kan opleveren? Waarom niet gewoon je hoofd laag houden, onder het maaiveld?

Om de jonge christenen te steunen in hun strijd om het geloof in Jezus Christus niet los te laten, spreekt Paulus over de verwachte terugkomst van onze Heer. Christen-zijn betekent niet alleen een afkeren van afgoden en God gaan dienen, de levende en ware God. Het betekent ook dat we uitzien naar Zijn Zoon uit de hemel, die Hij uit de dood heeft opgewekt, Jezus, die ons bevrijdt van de toekomstige toorn.

Johannes Calvijn (1509–1564) schreef hierover in zijn commentaar op de Eerste Brief aan de Tessalonicenzen:

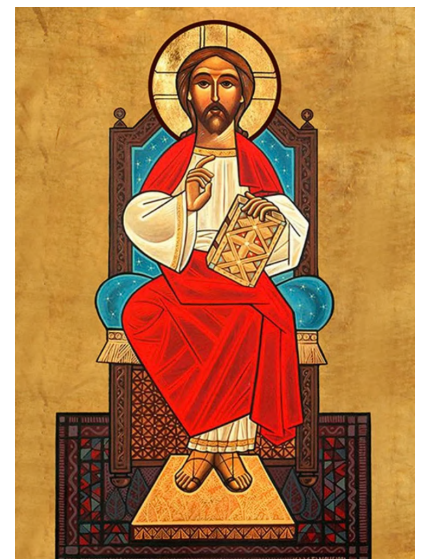
Het is de verwachting van de uiteindelijke verlossing die ons ervan weerhoudt moe te worden. Dus laat iedereen die volharden wil in een heilig leven zijn hele geest richten op de hoop van Christus' komst. Als we niet leren uit te zien naar de komst van Christus, zullen onze harten ons voortdurend in de steek laten.

Er is zo veel onrecht op aarde; zoveel problemen; zoveel bloedvergieten. We horen zoveel over verdrukkingen, ook voor christenen wereldwijd. Maar onze Heere zal komen om te oordelen over levenden en doden, om degenen te zegenen die hebben geleden, en om wraak te nemen op degenen die hun bloed hebben vergoten.

- Jezus is opgestaan uit de dood – dus wat er ook met ons gebeurt, we mogen uitzien naar onze eigen opstanding.
- Hij zal terugkomen uit de hemel – onze Heere is nu in de hemel; als wij hier op aarde lijden, weten we dat Hij op de troon zit en dat Hij op een dag naar ons toe zal komen om ons te helpen.
- Hij bevrijdt ons van de toorn van God – wij hoeven geen angst te hebben voor Gods oordeel. We bidden met vreugde: “Kom, Heere, en maak alle dingen nieuw!”

Sint Teresa van Ávila leefde ongeveer gelijktijdig met Calvijn. Ze schreef in haar boek *De weg der volmaaktheid* (70.3) over dit komende oordeel en waarom wij zo onbevreesd kunnen zijn:

Het is een groot iets, op het uur van de dood, te weten dat wij zullen worden geoordeeld door Hem die wij boven alles hebben liefgehad. We mogen deze toets met vertrouwen tegemoetzien. Het zal niet zijn alsof we een vreemd land binnengaan, maar het is ons eigen land, want het is het land dat toebehoort aan Hem die wij zo liefhebben en die ons liefheeft.



Conclusie

Net als de gelovigen in Thessaloniki zijn wij een kleine kerk in een grote stad. Maar laat je bemoedigen: Jullie zijn samen door God persoonlijk uitgekozen. En Hij roept ons om te volgen, Jezus Christus in de eerste plaats, maar ook diens apostelen.

Geloof, liefde en hoop betekenen hard werk, inspanning, volharding. Soms is het zelfs heel zwaar om volgelingen van Jezus te zijn. Je afkeren van afgoden en God dienen kan alleen tegen een hoge prijs. Maar het is het waard.

Onze reactie op problemen om ons heen mag niet zijn: laten we ons verstoppen en onze hoofd laag houden. Laten we het voorbeeld volgen van onze broeders en zusters in Thessaloniki en onbevreesd en vrijmoedig over onze Heere spreken.

En wees dan bemoedigd: onze Heer zal zeker komen om te bevrijden, om te wreken en om te belonen. Hij vergeet nooit het kwaad dat zijn kinderen is aangedaan; en evenmin vergeet Hij jouw werk, jouw inspanning, jouw volharding, gebaseerd op je hoop op hem, je geloof in Hem, en je liefde voor Hem, onze Heere Jezus Christus. .

+ In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, amen.